

je verboden had, mij te volgen. Je moet sterven. Aan den jongen Messias zul je ten offer worden gebracht."

Leila boog het hoofd, en zacht sprak zij: „Uw wil geschiede, o Koning."

Koning Melchior zond zijn dienaren uit, om hout te halen voor de offerande. Langzaam ontsloot Leila haar gouden ketting, haar gouden armband, en beide gaf zij aan de jonge vrouw. Toen maakte zij den kostbaren sluier los, die om haar haren was gewonden, en met een blik van oneindige teederheid spreidde ze de sluier uit over het kindje in de kribbe.

Zwijgend keek Koning Melchior toe, en zijn lange witte baard trilde; hij was ontroerd, en het stemde hem droevig, aan de kleine Leila zulk een hard vonnis te moeten voltrekken. Hij had berouw over zijn uitspraak, en toch verbood zijn waardigheid hem, in het bijzijn van zooveel toehoorders zijn woorden te herroepen.

De brandstapel was gereed, en de dienaren kwamen aanloopen om Leila mede te voeren. Jozef maakte een beweging als wilde hij tusschenbeide komen, en de groote oogen van de jonge vrouw verduisterden zich; zij boog het hoofd, en een traan viel op het voorhoofd van het kindje in de kribbe.

Toen gebeurde er een wonder.

Het kindje opende de oogjes, het kleine mondje lachte, twee fijne handjes werden naar Leila uitgestoken.

Op hetzelfde oogenblik begon het bleeke gezichtje van Leila te schitteren in bovennatuurlijke schoonheid; twee glanzende blanke vleugels groeiden haar aan de teere schouders, en zij stond daar als een witte jonge engel. Langzaam trad zij naderbij en kuste de voetjes van het kindje, dat weer ingeslapen was.

Toen spreidde zij de vleugels uit en zij vloog op naar den wijden hemel.

DE TORTELDUIVEN

OF

JOOP VERSTIJNEN'S KERSTVERRASSING

door MIEN LABBERTON.
met illustraties van CLAUDINE DOORMAN.

„Het kan nooit,” zei Vader.

„Het moèt,” zei Moeder.

Het bleef heel stil aan tafel. Vader, moeder en alle zes de kinderen dachten aan hetzelfde: aan het ééne broertje dat boven lag, en dat de gevolgen van zijn erge, griep met longontsteking van dit voorjaar maar niet te boven komen kon.

Ze aten zwijgend. Het was of er een druk op allen lag.

„Ik vind dat Moeder gelijk heeft. Het moèt,” zei toen opeens Flip, de oudste, een jongen van vijftien.

„Ik ook,” viel Phini bij. Op hetzelfde oogenblik liet ze de vork uit de hand vallen, gooide het hoofd op de tafel en begon droevig te snikken.

„Die moet natuurlijk weer grienen,” zei Flip. Toch legde hij zijn hand troostend op zijn zusje's haar. „Wat schieten we daar nou mee op, zeg. Als je nou gulden kon huilen in plaats van tranen!”

„Dan begonnen we allemáál te janken,” grinnikte Jan. De kleintjes lachten een beetje.

Maar Phini bleef zachtjes doorhuilen. Ze zag geen uitweg uit haar verdriet — het was alles even afschuwelijk: of dat Joop, haar zieke tweelingbroertje, nu zoo ver weging als de dokter wilde, heelemaal naar Zwitserland, of dat hij thuisbleef en nooit goed heelemaal beter worden zou — het was beide even ellendig. Nee, dacht ze toch, éven ellendig niet — dàt hij daarginds beter worden zou, dàt is toch het beste. Ze hief het hoofdje op, en keek Vader aan, met groote, betraande, vragende oogen.

Vader zat met een diepen rimpel in het voorhoofd. Werktuiglijk bewoog zich zijn hand met de vork heen en weer. Hij zag er uit, of hij nauwelijks wist, wat hij at, maar of hij bezig was een heel ingewikkelde, moeilijke som uit te rekenen. En dat was eigenlijk ook zoo.

Opeens bleef zijn arm stil. Hij zuchtte zwaar.

„Ik zie er geen gat in,” zei hij somber. „Hoe zielsgraag ik het ook zou willen, dat de jongen weer flink en sterk werd, ik heb het geld er niet voor. En ik weet ook niet, hoe ik méér moet verdienen. Ik kan niet harder werken dan ik doe. Elken dag haast óverwerk . . .”

Zijn stem beefde. De kinderen keken wat angstig voor zich. Was er — was er — een tráán in Váder's oog?

„Je werkt dikwijls al veel te hard,” zei Moeder's zachte, warme stem.

„Dat hindert niet,” zei Vader, nu weer wat monterder. „Ik werk graag genoeg voor jullie. En als het om honderd gulden of zoo te doen was, zou ik er zoo wanhopig niet onder zijn. Maar dit . . .”

„Hoevéél . . .?” waagde Flip schuchter te vragen.

„De dokter wist misschien een goedkoop adres,” zei Moeder hoopvol.

„Goedkoop . . .” Vader haalde weer mismoedig de schouders op. „Hij is niet zóó ziek gelukkig, dat hij in een sanatorium zou hoeven. Maar dàt zou dan ook minstens zeven gulden per dag zijn. Laat een „goedkoop adres” nu eens vijf gulden wezen. En dan een half jaar. En de reis . . . En doktersrekeningen . . . Reken maar uit.”

Phini en Flip zaten met hoogroode gezichten. Zóó duidelijk hadden ze zich alles nog niet voorgesteld. „Goeie hemel!” riep Flip geschrokken. „Dat is wel dui...”. Phini's gezichtje, gansch en al ontsteld, zocht wanhopig Moeder's gelaat. „Ja,” zei Vader, „dat komt zeker óver de duizend gulden. En die hèb ik niet en